

нието, въ което се намирамъ, и решихъ да туря край на живота си. Дойдохъ предъ тебе да направя „хара-кири“ (разпаряне на корема съ ножъ). Не искамъ вече да живѣя, да те лъжа. Веднѣжъ обещахъ, че ще изплатя дълга си, но не можахъ. Втори пѣтъ не искамъ да обещавамъ и да не изпълня обещанието си. — Не, не бързай, господине. Ти си добъръ, благороденъ и честенъ човѣкъ, нѣма защо да се самоубивашъ. Ето, азъ скжсвамъ полицата ти предъ тебе. Бжди свободенъ, не мисли за дълга си къмъ мене. Считай, че всичко си ми платилъ. Остани да живѣешъ, да изпълнишъ предназначението си на земята като човѣкъ. Седни да приемъ по единъ чай. — Много благодаря, господине, за великодушното отношение къмъ мене. Радвамъ се, че ме освобождавашъ, но не мога да остана повече тукъ, защото бърза работа ме чака. — Каква работа може да има единъ човѣкъ, който преди половинъ часъ бѣше решилъ да се самоубие? — Трѣбва да отида още при шестъ души, на които дължа голѣми суми, и предъ тѣхъ да направя „хара-кири“.

Както виждате, уменъ билъ този японецъ. Той използувалъ единъ благоприятенъ моментъ — настѣпването на новата година, въ който да посети своитѣ кредитори и да получи отъ тѣхъ прощаване на дълговетѣ си. Всички негови кредитори скжсали полицитѣ му, и той посрещналъ новата година безъ ни-